

Arrest

nr. 137 585 van 29 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker N.I. en zijn advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt, die tevens verzoekster N.G. vertegenwoordigt, en van attaché S. DUPONT die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker, I.N., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Oekraïens staatsburger van Oekraïense origine. U woonde samen met uw vrouw, G.N. (O.V. X), en jullie twee kinderen in het dorp Mamaevtsi in de provincie Chernovtsi.

U vreest te worden gemobiliseerd om in het Oekraïense leger te gaan vechten in het conflict in het oosten van het land.

Hoewel u nooit uw legerdienst hebt vervuld (u was vrijgesteld om medische redenen), ontving u op 25 juni 2014 toch een oproepingsbrief van het Militair Commissariaat.

Toen u zich de volgende dag ging aanmelden, werd u voor de keuze gesteld: ofwel zou u meteen naar het front gaan, ofwel zou u smeergeld betalen om een uitstel van mobilisatie te krijgen, ofwel zou u naar de gevangenis gaan indien u de voorgaande opties weigerde. U betaalde 1000 dollar aan een officier van het Militair Commissariaat. U wilde immers uw vrouw en kinderen niet in de steek laten, gelet op het risico dat u zou sneuvelen aan het front. Daarop begon u met de voorbereiding van uw vlucht naar Europa.

Op 4 juli 2014 vertrok u met uw vrouw en kinderen uit Oekraïne. Jullie reisden in de auto van een smokkelaar naar België. U weet niet door welke landen u reisde.

Op 6 juli 2014 kwam u aan in België. Op 8 juli vroeg u asiel.

B. Motivering

U verklaart dat u uit Oekraïne bent gevlucht omdat u niet wil gemobiliseerd worden om te gaan vechten in het conflict in het oosten van het land. Verder vreest u dat het conflict zou kunnen overslaan van het oosten van het land naar Chernovtsi Oblast, uw regio van herkomst, waar de situatie momenteel nog rustig is.

Het Commissariaat-generaal stelt echter vast dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Conventie van Geneve, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Vooreerst, wat betreft uw vrees om te worden gemobiliseerd om als reservist te worden ingezet, dient te worden gesteld dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen; en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is er voorts op gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt.

Dit impliceert dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen.

Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan evenmin beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Internationale bescherming omwille van weigering tot het vervullen van verplichtingen als reservist kan slechts toegekend worden omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren.

Welnu, in casu dient te worden geoordeeld dat door u geen overtuigende elementen worden aangehaald om omwille van één van deze redenen internationale bescherming toe te staan.

Als reden voor uw weigering om ingezet te worden als reservist naar aanleiding van een mobilisatie gaf u aan dat u uw vrouw en kinderen niet in de steek wilde laten, gelet op het risico dat u zou sneuvelen in de strijd (CGVS, p. 2, 8-9).

Er moet worden opgemerkt dat er basis van uw verklaringen geen diepgewortelde gewetensproblemen aangaande een mogelijke operationele inzet als reservist en/of gebruik van geweld in uw hoofde kunnen worden vastgesteld, wel integendeel.

U zei dat indien u vroeger niet zou zijn vrijgesteld omwille van medische redenen, u er geen probleem mee zou hebben gehad om uw legerdienst te vervullen, gezien u ook uit een militaire familie komt (uw vader was beroepsmilitair).

U verklaarde ook uitdrukkelijk dat u nu wél bereid zou zijn geweest om uw land te dienen en te gaan vechten tegen de pro-Russische separatisten in het oosten van het land indien u geen vrouw en kinderen zou hebben gehad.

Enkel uw vrees om hen alleen te laten, zou u hebben tegengehouden om te gaan strijden (CGVS, p. 2, 8-9).

Daarenboven toonde u zich ook niet afkerig tegenover het feit dat het Oekraïense leger geweld gebruikt tegenover de separatisten (CGVS, p. 9-10).

Wat betreft uw vrees dat, gelet op het risico dat u gedood zou worden, u uw vrouw en kinderen in de steek zou laten indien u gemobiliseerd zou worden, dient opgemerkt dat dit een motief is dat ingegeven is vanuit een louter persoonlijke belang en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om

te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige of reservist en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het ligt in de bevoegdheid van een staat om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ten slotte, wat betreft de actuele algemene veiligheidssituatie in Oekraïne, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet voldoende is om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade vast te stellen. Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Wat betreft de algemene veiligheidssituatie beschikt de Commissaris-generaal over een zekere appreciatiemarge, doch kan gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie (waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd) duidelijk worden vastgesteld dat er actueel in een aantal plaatsen in Oekraïne sprake is van interne onregelmatigheden, maar dat dit vooralsnog niet geldt voor gans het Oekraïense grondgebied. Meer concreet kan worden gesteld dat de situatie in zowel Kiev, de stad via dewelke u per vliegtuig kan terugkeren naar uw land, als in Chernovtsi Oblast, uw regio van herkomst, actueel als kalm wordt omschreven en zodoende op geen enkele wijze kan worden beschouwd als een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De paspoorten van u en uw vrouw, jullie huwelijksakte, uw rijbewijs en de geboorteaktes van de kinderen bevatten immers louter identiteitsgegevens.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw vrouw, G.N. (O.V. 7.912.268), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster, G.N., luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Oekraïens staatsburger van Oekraïense origine.

U woonde samen met uw man, I.N.(O.V. 7.912.268), en jullie twee kinderen in het dorp Mamaevtsi in de provincie Chernovtsi.

U bent samen met uw man uit Oekraïne gevlucht omdat uw man vreest dat hij zal worden gemobiliseerd om in het Oekraïense leger te gaan vechten tegen de pro-Russische separatisten in het oosten van het land.

Op 25 juni 2014 ontving uw man een oproeping van het Militair Commissariaat.

Door betaling van smeergeld kon hij uitstel van mobilisatie krijgen. Daarop begonnen jullie met de voorbereiding van jullie vlucht naar Europa.

Op 4 juli 2014 vertrok u met uw vrouw en kinderen uit Oekraïne. Jullie reisden in de auto van een smokkelaar naar België. U weet niet door welke landen u reisde.

Op 6 juli 2014 kwam u aan in België.

Op 8 juli vroeg u asiel.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als uw man, I.N. (O.V. 7.912.268). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming omdat er in zijn hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De beslissing van uw man, die deels op uw verklaringen is gebaseerd, werd als volgt gemotiveerd:

"U verklaart dat u uit Oekraïne bent gevlucht omdat u niet wil gemobiliseerd worden om te gaan vechten in het conflict in het oosten van het land. Verder vreest u dat het conflict zou kunnen overslaan van het oosten van het land naar Chernovtsi Oblast, uw regio van herkomst, waar de situatie momenteel nog rustig is.

Het Commissariaat-generaal stelt echter vast dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Vooreerst, wat betreft uw vrees om te worden gemobiliseerd om als reservist te worden ingezet, dient te worden gesteld dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen; en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is er voorts op gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit impliceert dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan evenmin beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Internationale bescherming omwille van weigering tot het vervullen van verplichtingen als reservist kan slechts toegekend worden omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren.

Welnu, in casu dient te worden geoordeeld dat door u geen overtuigende elementen worden aangehaald om omwille van één van deze redenen internationale bescherming toe te staan. Als reden voor uw weigering om ingezet te worden als reservist naar aanleiding van een mobilisatie gaf u aan dat u uw vrouw en kinderen niet in de steek wilde laten, gelet op het risico dat u zou sneuvelen in de strijd (CGVS, p. 2, 8-9).

Er moet worden opgemerkt dat er basis van uw verklaringen geen diepgewortelde gewetensproblemen aangaande een mogelijke operationele inzet als reservist en/of gebruik van geweld in uw hoofde kunnen worden vastgesteld, wel integendeel. U zei dat indien u vroeger niet zou zijn vrijgesteld omwille van medische redenen, u er geen probleem mee zou hebben gehad om uw legerdienst te vervullen, gezien u ook uit een militaire familie komt (uw vader was beroepsmilitair). U verklaarde ook uitdrukkelijk dat u nu wél bereid zou zijn geweest om uw land te dienen en te gaan vechten tegen de pro-Russische separatisten in het oosten van het land indien u geen vrouw en kinderen zou hebben gehad. Enkel uw vrees om hen alleen te laten, zou u hebben tegengehouden om te gaan strijden (CGVS, p. 2, 8-9). Daarenboven toonde u zich ook niet afkerig tegenover het feit dat het Oekraïense leger geweld gebruikt tegenover de separatisten (CGVS, p. 9-10).

Wat betreft uw vrees dat, gelet op het risico dat u gedood zou worden, u uw vrouw en kinderen in de steek zou laten indien u gemobiliseerd zou worden, dient opgemerkt dat dit een motief is dat ingegeven is vanuit een louter persoonlijke belang en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige of reservist en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Het ligt in de bevoegdheid van een staat om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ten slotte, wat betreft de actuele algemene veiligheidssituatie in Oekraïne, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit

niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet voldoende is om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade vast te stellen. Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Wat betreft de algemene veiligheidssituatie beschikt de Commissaris-generaal over een zekere appreciatiemarge, doch kan gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie (waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd) duidelijk worden vastgesteld dat er actueel in een aantal plaatsen in Oekraïne sprake is van interne onregelmatigheden, maar dat dit vooralsnog niet geldt voor gans het Oekraïense grondgebied. Meer concreet kan worden gesteld dat de situatie in zowel Kiev, de stad via dewelke u per vliegtuig kan terugkeren naar uw land, als in Chernovtsi Oblast, uw regio van herkomst, actueel als kalm wordt omschreven en zodoende op geen enkele wijze kan worden beschouwd als een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De paspoorten van u en uw vrouw, jullie huwelijksakte, uw rijbewijs en de geboorteaktes van de kinderen bevatten immers louter identiteitsgegevens."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 9 oktober 2014 (zie p. 4) een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en een schending van "de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

Ze gaan in op de elementen van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en passen deze vervolgens toe op hun asielrelaas.

Aangaande de gegronde vrees voor vervolging, wijzen verzoekers erop dat deze vrees een subjectief en een objectief element betreft, (zie p. 4) doch dat "vrees volstaat"; de asielzoeker moet volgens hen "niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad".

Verzoekers benadrukken dat verzoeker om bescherming vraagt omwille van het feit dat hij moet gaan vechten in het oosten van Oekraïne.

Ze stellen dat artikel 48/3 van de vreemdelingenwet erin voorziet dat de weigering om legerdienst te doen in aanmerking kan komen bij het beoordelen van de noodzaak aan internationale bescherming. Het staat volgens hen vast dat verzoeker werd opgeroepen, dat hij zijn legerdienst niet zal doen en dat hij geen verder gehoor heeft gegeven aan de opvoeding door de autoriteiten. Ze verwijzen naar rechtspraak van de Raad van 5 november 2010 en wijzen erop dat (zie p. 5) "op het weigeren van dienst in Oekraïne staan wel degelijk zware straffen".

Volgens hen zal verzoeker bij een terugkeer in de gevangenis belanden wegens zijn verzet tegen zijn opvoeding, wat bevestigd wordt door de informatie in het administratief dossier.

Verzoekers verwijzen vervolgens (zie p. 5) naar “objectieve informatiebronnen over slechte behandelingen in strijd met art. 3 EVRM in dit geval” (“GlobalVoices, “Ukraine Lukyanivska Prison – where people are kept like animals”, 5 april 2012”, “Wikipedia, Prisons in Ukraine”) en besluiten dat “het weigeren van de dienst gelijk (staat) aan een gevangenisstraf” en “gezien de omstandigheden in de gevangenschappen in Ukraine zou verzoeker blootgesteld worden aan ernstige schade”.

Verzoekers klagen aan dat de commissaris-generaal niet uiteenzet hoe hij bij zijn standpunt komt (zie p. 6) “dat de weigering de dienstplicht te vervullen slechts zou kunnen in aanmerking komen indien aan drie bijkomende voorwaarden wordt voldaan”.

Volgens verzoekers kan (zie p. 7) “evenmin vastgesteld worden dat deze drie voorwaarden dan exhaustief zouden zijn en er geen andere gevallen in aanmerking zouden kunnen komen”.

Ze stellen dat “Hoewel art. 48/3 Vw. verder gaat en stelt dat in het bijzonder bij daden die strafbaar zijn de weigering de dienstplicht te vervullen in aanmerking komt kan uit deze bewoordingen niet afgeleid worden dat de bescherming maar zou kunnen optreden enkel en alleen in dit geval nu de woorden “in het bijzonder” er staan en er bijvoorbeeld niet staat dat vervolging of bestraffing wegens weigering van de militaire dienst in aanmerking komt “in het geval dat” er strafbare feiten zouden worden begaan. De keuze voor “in het bijzonder” houdt in dat alle andere gevallen niet automatische kunnen worden uitgesloten van het toepassingsgebied van art. 48/3 Vw”.

Ze voeren aan dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft gesteld dat in elk geval, zonder uitsluiting te maken van andere gevallen, gewetensbezwaren in aanmerking komen (EHRM, Bayatyan v. Armenië, 7 juli 2011).

Verzoekers wijzen er dienaangaande op dat verzoeker heeft aangegeven (zie p. 7) “dat hij geen oorlog wenst te voeren nu voor hem de reden niet duidelijk is”, “dat hij denkt dat het niet meer om ideeën draait doch wel om geld” en dat hij zich niet akkoord kan verklaren met de werking van het Oekraïense leger. Deze verklaringen vinden volgens verzoekers steun in andere bronnen (“Globalresearch, “Ukraine: Antiwar and Anti-conscription protests. Kiev Regime Wages All-out war in East-Ukraine”, 1 augustus 2014”).

Verzoekers voeren tevens de schending aan (zie p. 10) van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) en van “de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”.

Verzoekers wijzen op de veiligheidstoestand in Oekraïne en stellen dat ze de constante bedreigingen niet meer aankunnen, gezien het conflict in Oost-Oekraïne zijn gevolgen heeft voor de rest van het land. Ze verwijzen dienaangaande (zie p. 10) naar artikelen (“BBC, “US and Nato troops begin Ukraine military exercise”, 15 september 2014”, “PBS, “Violence in Western Ukraine signals intensifying civil conflict”, 3 mei 2014”).

Verzoekers vragen aan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal (zie p. 12) “te vernietigen en te hervormen” en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens de beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek. In ondergeschikte orde vragen verzoekers de beslissingen “te vernietigen en te hervormen” en hen de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Bij hun verzoekschrift voegen verzoekers (zie p. 13): “4. GlobalVoices, “Ukraine Lukyanivska Prison – where people are kept like animals”, 5 april 2012”, “5. Wikipedia, Prisons in Ukraine”, “6. Globalresearch, “Ukraine: Antiwar and Anti-conscription protests. Kiev Regime Wages All-out war in East-Ukraine”, 1 augustus 2014”, “7. BBC, “US and Nato troops begin Ukraine military exercise”, 15 september 2014”, “8. PBS, “Violence in Western Ukraine signals intensifying civil conflict”, 3 mei 2014”.

2.2. Beoordeling

De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, G.N., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, I.N., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Voor zover geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoeker dat hij werd opgeroepen om in het Oekraïens leger te gaan vechten in het conflict in het oosten van het land -verzoeker beweert dat hij op 25 juni 2014 een oproepingsbrief van het Militair Commissariaat ontving, alwaar hij zich de volgende dag ging aanmelden, doch legt hiervan geen enkel bewijsstuk neer-, wijst de Raad erop dat het iedere soevereine staat toekomt de militaire dienstplicht op zijn grondgebied vrij te regelen en dat een vervolging of een bestraffing omwille van een weigering deze dienstplicht te vervullen, in het kader van een regeling waaraan alle onderdanen onderworpen zijn, in principe niet kan worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 168).

Een dienstweigeraar of deserteur is immers pas een vluchteling als hij:

- a) vanwege zijn ras, religie, nationaliteit, zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, gegronde vrees heeft voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens dienstweigering of desertie;
- b) tot zijn weigering komt doordat hij ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft op grond van zijn godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging die zijn dienstweigering of desertie voorschrijven, en er in zijn land van herkomst geen mogelijkheid is om ter vervanging van militaire dienst een niet-militaire dienstplicht te vervullen;
- c) is gekomen tot dienstweigering of desertie omdat hij niet betrokken wenst te worden bij een militaire actie die is veroordeeld door de internationale gemeenschap als strijdig met de grondbeginselen van humaan gedrag of die in strijd is met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 169-173).

De Raad stelt vast dat verzoeker verklaarde dat, indien hij vroeger niet zou zijn vrijgesteld omwille van medische redenen, hij er geen probleem mee zou hebben gehad om zijn legerdienst te vervullen, gezien hij ook uit een "militaire familie" komt, dat hij verder uitdrukkelijk aangaf dat hij nu wél bereid zou zijn geweest om zijn land te dienen en te gaan vechten tegen de pro-Russische separatisten in het oosten van het land indien hij geen vrouw en kinderen zou hebben gehad en dat enkel zijn vrees om zijn gezin alleen te laten hem heeft tegengehouden om te gaan strijden (zie het verhoorverslag van verzoeker, p. 2, 8-9).

Bovendien toonde verzoeker zich ook niet afkerig tegenover het feit dat het Oekraïense leger geweld gebruikt tegenover de separatisten (zie het verhoorverslag van verzoeker, p. 9, 10).

De beweringen in het verzoekschrift dat verzoeker heeft aangegeven "*dat hij geen oorlog wenst te voeren nu voor hem de reden niet duidelijk is*", "*dat hij denkt dat het niet meer om ideeën draait doch wel om geld*" en dat hij zich niet akkoord kan verklaren met de werking van het Oekraïense leger - waarvoor verzoeker verwijzen naar "*Globalresearch, 'Ukraine: Antiwar and Anti-conscription protests. Kiev Regime Wages All-out war in East-Ukraine', 1 augustus 2014*"-, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen die op verzoekers eigen verklaringen gebaseerd zijn.

Ook verzoekster gaf aan dat verzoeker geen bezwaren zou hebben om bij het leger te gaan "*als hij geen vrouw en kinderen had*" (zie het verhoorverslag van verzoekster, p. 4).

Gevraagd of verzoeker, indien hij geen vrouw en kinderen zou hebben, wel bij het leger zou gaan, antwoordde verzoekster: "*Ja. Hij zei van wel*" (zie het verhoorverslag van verzoekster, p. 5).

Verzoekers maken aldus niet aannemelijk dat de (gewetens)bezwaren van verzoeker onoverkomelijk en diepgeworteld waren.

Verzoekers vrees dat hij, gelet op het risico dat hij gedood zou worden, zijn gezin in de steek zou laten indien hij gemobiliseerd zou worden, is dan weer ingegeven vanuit een louter persoonlijke belang en kan niet als geldige reden worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige of reservist en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt dat het in de bevoegdheid van een staat ligt om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien; de eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

In hun verzoekschrift verwijzen verzoekers naar rechtspraak van de Raad van 5 november 2010 en voeren aan dat "*op het weigeren van dienst in Oekraïne staan wel degelijk zware straffen*". Volgens hen zal verzoeker bij een terugkeer in de gevangenis belanden wegens zijn verzet tegen zijn opvoeding, wat zou worden bevestigd door de informatie in het administratief dossier.

De Raad antwoordt dat strafvervolging omwille van desertie of dienstweigering in se geen vervolging uitmaakt in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag.

Een deserteur of dienstweigeraar kan slechts beschouwd worden als vluchteling als hij kan aantonen dat hij vanwege zijn ras, religie, nationaliteit, zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, een gegronde vrees heeft voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens die dienstweigering of desertie.

Uit de informatie dossier door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief, blijkt dat artikel 335 van het Strafwetboek van Oekraïne voorziet in een gevangenisstraf van drie jaar voor dienstweigering in het kader van de verplichte legerdienst, dat artikel 407 van het Strafwetboek voorziet in straffen van drie jaar gevangenis in vreedstijd wegens ongeoorloofde afwezigheid of het niet-verschijnen binnen de geoorloofde termijnen op de plaats waar de legerdienst wordt vervuld en in een gevangenisstraf van vijf tot tien jaar in geval van oorlog of een gevechtssituatie en dat artikel 408 van het Strafwetboek voor dezelfde feiten met de bedoeling zich aan de dienstplicht te onttrekken vijf jaar gevangenis -in vreedstijd- en vijf tot twaalf jaar -in geval van oorlog of een gevechtssituatie- voorziet.

Verzoeker toont niet aan waarom een dergelijke strafmaat een onmenselijk of vernederende bestraffing uitmaakt in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

De uitleg in het verzoekschrift dat "*op het weigeren van dienst in Oekraïne wel degelijk zware straffen*" staan en dat hij bij een terugkeer in de gevangenis zal belanden, toont geenszins aan dat verzoeker omwille van zijn dienstweigering onevenredig zwaar zal worden bestraft omwille van één van voormelde redenen.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift verwijzen naar "*objectieve informatiebronnen over slechte behandelingen in strijd met art. 3 EVRM in dit geval*" ("*GlobalVoices, 'Ukraine Lukyanivska Prison – where people are kept like animals', 5 april 2012*", "*Wikipedia, Prisons in Ukraine*") en besluiten dat

verzoeker “gezien de omstandigheden in de gevangenissen in Oekraïne zou blootgesteld worden aan ernstige schade”, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoekers tijdens hun verhoren op het Commissariaat-generaal geen enkele melding maakten van de “slechte behandelingen” of “omstandigheden in de gevangenissen”.

Verzoeker verklaarde slechts dat de tweede optie die het Militair Commissariaat hem gaf -naar de gevangenis gaan- niet geschikt was voor hem (“Het tweede was niet geschikt voor mij, de gevangenis ingaan”; zie het verhoorverslag van verzoeker, p. 8).

Daargelaten de vraag of een gevangenisstraf in Oekraïne ten gevolge van dienstweigering als foltering of onmenselijk of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, kan worden gekwalificeerd, is de bewering een gevangenisstraf te moeten ondergaan hoe dan ook slechts een veronderstelling die verzoekers echter op generlei wijze concreet aantonen.

De Raad stelt vast dat verzoekers geen enkele begin van bewijs bijbrengen omtrent verzoekers oproeping om in het Oekraïens leger te gaan vechten, noch omtrent een officiële verdenking of veroordeling omwille van de beweerd dienstweigering.

Bovendien gaven verzoekers aan dat er een mogelijkheid is om te ontsnappen aan de legerdienst door smeergeld te betalen (zie het verhoorverslag van verzoeker, p. 8; zie het verhoorverslag van verzoekster, p. 4) en ook de informatie in het administratief dossier bevestigt dit.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift wijzen op de veiligheidstoestand in Oekraïne, stellen dat ze de constante bedreigingen niet meer aankunnen, gezien het conflict in Oost-Oekraïne zijn gevolgen heeft voor de rest van het land, en verwijzen dienaangaande naar artikelen (“BBC, “US and Nato troops begin Ukraine military exercise”, 15 september 2014”, “PBS, “Violence in Western Ukraine signals intensifying civil conflict”, 3 mei 2014”), stelt de Raad vast dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Een loutere verwijzing naar het Oekraïens staatsburgerschap niet voldoende is om in hoofde van verzoekers een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade vast te stellen.

De Raad wijst erop dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst dan ook niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het relaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid, geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Bovenstaand relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Er werd reeds vastgesteld dat verzoeker als dienstweigeraar niet aannemelijk maakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag dient te koesteren, noch heeft hij aannemelijk gemaakt dat hij omwille van zijn dienstweigering een reëel risico loopt op een buitensporige straf.

Derhalve tonen verzoekers niet aan dat ze in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen overige elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat verzoekers in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst geen reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van *“International Protection Considerations related to developments in Ukraine - Update I”* van UNHCR dd. juli 2014 en *“COI Focus. Ukraine. Situation de sécurité dans la région Chernivtsi”* dd. 29 augustus 2014 –door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier-, stelt de Raad vast dat er actueel in een aantal plaatsen in Oekraïne sprake is van interne onregelmatigheden, maar dat dit vooralsnog niet geldt voor gans het Oekraïense grondgebied. Meer concreet kan worden gesteld dat de situatie in zowel Kiev, de stad via dewelke verzoekers per vliegtuig kunnen terugkeren naar hun land, als in Chernovtsi Oblast, hun regio van herkomst, actueel als kalm wordt omschreven.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De door verzoekers bij hun verzoekschrift gevoegde artikelen (*“BBC, “US and Nato troops begin Ukraine military exercise”, 15 september 2014”* en *“PBS, “Violence in Western Ukraine signals intensifying civil conflict”, 3 mei 2014”*) tonen geenszins aan dat er in Kiev of in hun regio van herkomst wél een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantonen.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE